

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/930/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612205719
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3612205719.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovskej v právnej veci navrhovateľa T., s.r.o., so sídlom F., T. XX, K.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou S. T., s.r.o. so sídlom F., J. 4, proti odporcovi L., o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 01. júla 2014, č.k. 3C/124/2012-124 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrhy navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy pôvodne vedené na Okresnom súde Partizánske pod sp. zn. 3C/124/2012, sp. zn. 5C/122/2012, sp. zn. 5C/125/2012 a sp. zn. 6C/126/2012. Zároveň nepriznal odporcovi náhradu trov konania vo veciach pôvodne vedených na Okresnom súde Partizánske pod číslom konania 3C/124/2012, 5C/122/2012, 5C/125/2012, 6C/126/2012 spojených pod číslom konania 3C/124/2012. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a § 41 ods. 1, 2, § 44 ods. 6, 7, 8 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len Exekučný poriadok). V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa návrhom zo dňa 27.09.2012 domáhal od odporcu zaplataenia sumy 700 eur z titulu majetkovej škody a z titulu nemajetkovej ujmy sumy 442,56 eur pod sp. zn. 3C/124/2012, návrhom doručeným dňa 27.9.2012 v konaní 3C/124/2012 sa domáhal náhrady majetkovej škody 175 eur a nemajetkovej ujmy v sume 110,64 eur, návrhom zo dňa 27.9.2012 v konaní 5C /122/2012 majetkovej škody v sume 175 eur a nemajetkovej ujmy 110,64eur , návrhom podaným dňa 27.9.2012 v konaní 5C/125/2012 sa domáhal majetkovej škody v sume 175 eur a nemajetkovej ujmy v sume 110,64 eur, návrhom podaným dňa 27.9.2012 v konaní 6C/126/2012 sa domáhal náhrady škody v sume 175 eur a nemajetkovej ujmy 110,64 eur. Súd spojil na spoločné konanie podľa §112 ods.2 OSP právne veci tunajšieho súdu vedené pod sp. zn. 3C/124/2012, 5C/122/2012, 5C/125/2012, 6C/126/2012, pod spisovou značkou 3C/124/2012. Navrhovateľ návrh odôvodnil tým, že exekučný súd zapríčinil svojim nelegálnym konaním / nesprávnym úradným postupom/ vznik škody na strane navrhovateľa. Navrhovateľ ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu navrhovateľ navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere . Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom exekučnému súdu a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti

a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorý by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu na rozhodnutie súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu exekútora v lehote 30 dní od doručenia návrhu v konaní sp. zn. 3C/124/2012 súd rozhodol o žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora s omeškaním viac ako 63 dní, v konaní sp. zn. 5C/122/2012 navrhovateľ namietal, že súd rozhodol o žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora s omeškaním viac ako 63 dní, v konaní pod sp. zn. 5C/125/2012 navrhovateľ namietal, že súd rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora s omeškaním viac ako 75 dní, v konaní sp. zn. 6C/126/2012 rozhodol s omeškaním viac ako 88 dní. Ďalej uviedol, že v exekučnom konaní je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Nesprávny úradný postup charakterizoval a/ nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a b/ vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímnych očakávaní navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. V návrhu uviedol, že majetková škoda v celkovej výške 700 eur /175+175+175+175/ predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu a nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a prísl. zo strany exekučného súdu. Zároveň si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 442,56 eur /110,64+110,64+110,64+110,64/, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú nepravým úradným postupom. Potreba nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočnenou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Navrhovateľ vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur a na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným exekútorom sumu 50 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur. Celkovo si uplatnil sumu po 175 eur za každú zo spojených vecí a táto suma by nevznikla ak by exekučný súd postupoval správne. Navrhovateľ si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 442,56 eur za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky spôsobené v príčinnej súvislosti s nesprávnym postupom exekučného súdu. Navrhovateľ uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu teda 663,88 eur za rok : 12 mesiacov =55,32 eur za mesiac omeškania. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odporca sa k návrhu písomne vyjadril podaním zo dňa 10.1.2014, v ktorom žiadal návrh zamietnuť. Poukázal na to, že návrh je zmätočný, keď navrhovateľ síce podal písomný návrh a poukazoval na konkrétne dôkazy, žiadne dôkazy však sám nepredložil. V konkrétnej veci nie sú splnené procesné podmienky konania, lebo v žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky tzn. nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch, preto namietal, že navrhovateľ nepredložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody a nemajetkovej ujmy. Uviedol, že nie je jasný ani titul nároku na náhrady škody, keď požadovanie paušálnych súm za spomínané všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Navrhovateľ nepodnikol žiadne kroky pre odstránenie neželaného stavu v prieťahoch v konaní. Mal za to, že návrh je podaný predčasne, keď neuplynula 6 mesačná doba na predbežné prerokovanie nároku, v rámci ktorej navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť, na základe čoho odporca nepovažoval nárok za predbežne prerokovaný. Uviedol, že navrhovateľ podal prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody 23.4.2012, pričom už dňa 27.9.2012 boli súdu doručené všetky žaloby v spojenej veci a je teda zrejmé, že navrhovateľ ich nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr. Ďalej poukázal na to, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť z existencie prieťahov v súdnom konaní by súd mohol vychádzať len vtedy, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie

vybavenie sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil previnenia, ktoré má za následok prietahy v konaní, príp. v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva alebo právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. K výške majetkovej škody uviedol, že navrhovateľ nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha. Navrhovateľ tak nepreukázal ani vznik škody, ani jej výšku. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku podľa odporcu nemožno tvrdiť, že navrhovateľovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je potrebné preukázať existenciu škody a úvaha pri stanovení výšky škody pri paušálnych sumách za každý deň prietahov v konaní, ktoré si navrhovateľ uplatňuje sú len hypotetické, ďalej je nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zrušil. Táto podmienka nie je splnená. Odporca mal za to, že navrhovateľ nepreukázal, že by v namietanom konaní, došlo k nesprávnemu úradnému postupu, že by mu vznikla nemajetková ujma, či majetková škoda. K nemajetkovej ujme uviedol, že poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu, lebo nie je podložená akýmkoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou, pričom v danom prípade samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy s poukazom na splnenie náležitostí § ust. § 17 ods.3 zákona č. 514/2003 Z. z. Vznik nemajetkovej ujmy právnických osôb a fyzických osôb je odlišný, pričom pocity členov riadiacich orgánov v podobe "frustrácie, úzkosti, neistoty, dôvery" sú v predmetnom konaní irelevantné v poukazom na rozsudok najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Navrhovateľ uvádza aj "zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov" ktoré bližšie nekonkretizoval a neupresnil v čom a ako situácia "ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa. Pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má ten účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. V závere poukázal na to, že práve praktiky navrhovateľa sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, sudy skonštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany právo spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Táto skutočnosť má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávného úradného postupu, lebo sudy v prípade posudzovania návrhu navrhovateľa na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú, s tým je spojená vyššie časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. V závere odporca konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal, že by činnosťou súdu došlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik skutočnej škody a neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že súd rozhodol po uplynutí 30- dňovej lehoty a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu, teda nie sú splnené základné zákonné podmienky pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., preto žiadal žalobu zamietnuť. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že v danej veci Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k.NcC/562/2012-16 zo dňa 22.10.2012 rozhodol, že sudca JUDr. L. je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, a taktiež rozhodol, že ostatní sudcovia Okresného súdu Partizánske nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, teda neboli splnené zákonné predpoklady podľa § 12 ods.1 OSP, aby mohol odvolací súd rozhodnúť o prikázaní veci inému súdu. Pokiaľ ide o námietku zaujatosti zákonného sudcu, túto navrhovateľ vzniesol až podaním doručeným súdu 28.2.2014, teda po uplynutí lehoty 15 dní odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený t.j. od doručenia listín. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvého stupňa ďalej uviedol, že doplnil dokazovanie oboznámením sa so spisom Okresného súdu Partizánske sp. zn. č. k. 3Er/1116/2008 vo veci oprávneného T. s.r.o. F. proti povinnej U. L., z ktorého vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na tamjšom súde dňa 2.8.2005. Exekučným titulom bola notárska zápisnica N 1809/2005, NZ 18708/2005 zo dňa 30.4.2005 ktorá obsahovala sumu 22.305 Sk, z toho úver a poplatok v sume 15.801 Sk s úrokom z omeškania 0,25% denne od 12.2.2005 do zaplatenia. Súd vydal poverenie dňa 4.8.2005, následne oprávnený podal návrh na zmenu exekútora dňa 24.9.2010, ktorá nespĺňala zákonom stanovené náležitosti t.j. nebola podpísaná osobou oprávnenou konať za oprávneného, preto súd výzvou zo dňa 29.9.2010 vyzval oprávneného na odstránenie väd návrhu. Následne dňa 27.9.2010 podal súdny exekútor návrh na zastavenie konania, lebo u povinnej nebol zistený žiaden majetok. Súd si vyžiadal od súdneho exekútora

spis na základe výzvy zo dňa 29.9.2010, ktorý bol súdu doručený dňa 6.10.2010. Následne sa súdny exekútor Mgr. Ing. Ivan Šteiner listom doručeným súdu 19.11.2010 vyjadril k návrhu na zmenu súdneho exekútora a poukázal na to, že nie je dôvod na zmenu exekútora, lebo on zistil nemajetnosť povinnej, pričom oprávnený navrhuje poveriť vykonaním exekúcie JUDr. C. V., ktorý je bývalým zamestnancom oprávneného, preto možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti vykonávať exekučnú činnosť nezávisle a nestranne čo preukázal plnomocenstvom zo dňa 18.9.2006 z ktorého vyplýva, že Mgr. C. V. bol poverený konateľom oprávneného ako zamestnanec na zastupovanie spoločnosti T. s.r.o. v konaniach pred súdnymi exekútormi a na úkony s tým súvisiace. Až dňa 12.10.2010 podal oprávnený riadny návrh na zmenu súdneho exekútora, pričom súd dňa 9.12.2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň exekúciu zastavil, toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 8.7.2011. Krajský súd v Trenčíne uznesenie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie potvrdil uznesením č.k. 19CoE/79/2011-50zo dňa 31.5.2011, keď dôvodom vyhlásenia exekúcie za neprípustnú, bolo vyhlásenie povinnej v notárskej zápisnici Mgr. M. V., ktorého na úkon splnomocnila povinná v zmluve o úvere č. 3171521 zo dňa 19.10.2004 uzatvorenej medzi oprávneným a povinnou. Zmluva bola uzavretá na vopred pripravenom formulári z čoho vyplýva, že povinná si sama dobrovoľne advokáta nevybrala a táto skutočnosť odôvodňuje obavu, že záujmy advokáta sú v rozpore so záujmami povinnej podľa § 22ods.2 Občianskeho zákonníka, teda vyhlásenie v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom je absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 OZ, preto okresný súd správne exekúciu vyhlásil za neprípustnú podľa § 57 ods. 1 písm. g/ EP. Oprávnený podal riadny návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 12.10.2010 a dňa 9.12.2010 bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú, teda odpadol dôvod rozhodovať o zmene exekútora, lebo súd skúmal a zistil zákonné dôvody na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú, pričom žiadne prieťahy v konaní nemožno konštatovať. Taktiež na súd bola doručená aj námietka súdneho exekútora U. o zaujatosti súdneho exekútora JUDr. V., ktorý bol preukázateľne zamestnancom oprávneného, čo vyplynulo z pripojeného plnomocenstva k predmetnej námietke, preto nemohol vykonávať nestranne exekúciu. Súd prvého stupňa v odôvodnení ďalej uvádza, že zo spisu Okresného súdu Partizánske č. k. 2Er/1093/2008 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná dňa 23.6.2005na základe notárskej zápisnice N 1215/2005, NZ 11854/2005 zo dňa 19.3.2005. Súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie dňa 4.7.2005. Dňa 24.9.2010 podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 24.9.2010, ktorý nebol nikým podpísaný, preto súd výzvou zo dňa 28.9.2010 vyzval oprávneného na odstránenie väd podania., ktorá výzva bola doručená zástupcovi oprávneného dňa 30.9.2010. Dňa 28.9.2010 bol súdu doručený návrh súdneho exekútora Mgr. Ing. K. U. na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného, preto namietal dôvodnosť návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, ktorý by tiež konštatoval nemajetnosť povinnej a podaním zo dňa 19.11.2010súdny exekútor namietal zaujatosť súdneho exekútora R. V., ktorý má vzťah k oprávnenému ako zamestnanec, preto nie je nestranným exekútorom. Dňa 12.10.2010 oprávnený podal riadny návrh na zmenu exekútora na JUDr. C. V.. Dňa 13.10.2010 na predchádzajúcu výzvu súdu bol zaslaný exekučný spis súdnym exekútorom a dňa 9.12.2010 bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená z tých istých dôvodov ako vo veci sp. zn. 3Er/1116/2008 toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.10.2011. Krajský súd v Trenčíne uznesenie Okresného súdu Partizánske potvrdil uznesením č.k. 19CoE/122/2011-49 zo dňa 31.8.2011, teda nebol dôvod rozhodovať o zmene exekútora, lebo súd vzhliadol dôvod na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú pre absolútnu neplatnosť vyhlásenia povinnej v notárskej zápisnici, ktorá bola exekučným titulom, pričom súd musí skúmať ex offo dôvody na zastavenie exekúcie a ak zistí takýto dôvod, exekúciu zastaví. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že zo spisu Okresného súdu Partizánske č. k. 2Er/865/2008 súd prvého stupňa zistil, že navrhovateľ ako oprávnený podal dňa 14.11.2006 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.8.2006 a vykonateľnosť dňa 31.8.2006. Tunajší súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi dňa 20.11.2006. Dňa 24.9.2010 bodal navrhovateľ ako oprávnený nejasný a nikým nepodpísaný návrh na zmenu súdneho exekútora na JUDr. V.. Výzvou zo dňa 28.9.2010 bol oprávnený súdom vyzvaný na podanie riadneho návrhu. Dňa 12.10.2010 doručil oprávnený súdu riadny návrh na zmenu súdneho exekútora. Výzvou zo dňa 11.11.2010 vyzval súd oprávneného na zaslanie zmluvy o úvere a všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Oprávnený listom zo dňa 29.11.2010 zaslal súdu zmluvu o úvere a všeobecné podmienky. Okresný súd uznesením zo dňa 21.12.2010 vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, teda súd rozhodol v lehote 30 dní po tom čo preskúmal exekučný titul a zmluvu o úvere a všeobecné podmienky o zmene exekútora, keď oprávnený zaslal tieto podklady 29.11.2010 a súd 21.12.2010, teda v lehote do 30 dní rozhodol o zmene exekútora, teda v zákonom stanovenej lehote, keď mal súd všetky podklady na rozhodnutie. Zo ďalšieho spisu Okresného súdu Partizánske č. k. 4Er/867/2008 súd prvého stupňa zistil, že žiadosť o udelenie poverenia bola

podaná navrhovateľom ako oprávneným dňa 20.11.2006. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo súdom vydané 21.11.2006. Dňa 24.9.2010 bol súdu doručený návrh na zmenu súdneho exekútora, ktorý nespĺňal súdom stanovené náležitosti a nebol nikým podpísaný. Súd uznesením vyzval dňa 28.9.2010 oprávneného na zaslanie riadneho návrhu. Dňa 28.9.2010 zaslal súdny exekútor Mgr. Ing. K. U. návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že povinný je nemajetný, preto navrhol exekúciu zastaviť podľa § 57 ods.1 písm. h/ EP. Oprávnený podal riadny návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 12.10.2010. Súdny exekútor U. namietal dôvodnosť tohto návrhu s poukazom na to, že aj nový exekútor by konštatoval nemajetnosť povinného a poukázal na zaujatosť súdneho exekútora ako zamestnanca oprávneného čo preukázal pripojeným plnomocenstvom preukazujúcim, že JUDr. V. bol zamestnancom oprávneného. Dňa 9.12.2010 zaslal oprávnený súdu zmluvu o úvere a všeobecné podmienky a súd uznesením zo dňa 3.1.2011 exekúciu zastavil, preto nebol dôvod rozhodovať o zmene návrhu na zmenu súdneho exekútora, lebo už predchádzajúci exekútor podal súdu podnet na zastavenie exekúcie pre nemajetnosť povinného. Tým, že bola exekúcia zastavená podľa § 57 ods.2 EP, lebo súd zistil, že rozhodcovský rozsudok, ktorý bol exekučným titulom je nevykonateľný, preto nerozhodoval ani o zmene súdneho exekútora, čo súd v zastavujúcom uznesení zdôvodnil, teda nebol dôvod na rozhodovaní o návrhu na zmenu súdneho exekútora, lebo súd zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, ktorý súd musí skúmať ex offa. K námietke odporcu, že navrhovateľ podal návrh predčasne súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa na odporcu obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa 23.4.2012, pričom podal návrh na súd skôr, ako uplynula lehota 6 mesiacov od podania tejto žiadosti /27.9.2012 /.Aj keď návrh bol podaný pred uplynutím 6 mesačnej lehoty, ku dňu rozhodovania súdu o návrhu navrhovateľa už bolo zrejmé, že odporca neuznal nárok navrhovateľa a v rámci predbežného prerokovania ho neuspokojil, čo vyplynulo aj z vyjadrenia odporcu a preto mal súd prvého stupňa za to, že v čase rozhodovania súdu 6 mesačná lehota uplynula, teda návrh už nemožno považovať za predčasne podaný. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že navrhovateľ sa domáhal škody za nesprávny úradný postup z dôvodu, že o návrhu navrhovateľa ako oprávneného v exekučnom konaní exekučný súd nerozhodol do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Súd prvého stupňa v tomto prípade neskúmal, či prišlo k prieťahom v konaní. Zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. Z hľadiska posúdenia lehoty na rozhodnutie súd zistil, že v dvoch prípadoch podľa § 44 ods.6 Exekučného poriadku účinného do 31.8.2005 lehota 30 dní neplatila a v ďalšom prípade exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora v lehote 30 dní a v štvrtom prípade v primeranej lehote, keď súd zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, preto exekúciu ex offa zastavil a v zastavujúcom uznesení zdôvodnil, že odpadol dôvod na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora. Treba zdôrazniť, že súd sa zaoberá predovšetkým súladom exekučného titulu so zákonom. Ak zistí taký nesúlad exekúciu zastaví, preto už nie je dôvod na zmenu súdneho exekútora. Takýto výklad je logický aj preto, že pokiaľ súd zistí, že návrh na vykonanie exekúcie je v rozpore so zákonom, táto rozhodovacia činnosť si vyžaduje jednak zložitejšie právne posúdenie, čo si vyžaduje aj dlhší čas a jednak aj prípadné zadováženie listinných dôkazov potrebných pre rozhodnutie, prípadne aj vyjadrenie povinného. Súd prvého stupňa v odôvodnení ďalej uviedol, že pokiaľ ide o vytýkaný nesprávny úradný postup v preskúmaní práva navrhovateľa na zaplatenie dluhu v časti istiny, poukazuje na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého je exekučný súd ex offa povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd nezaobera vecnou správnosťou exekučného titulu, ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevylučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku res iudicata. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu

označených ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov. Okrem toho tento výklad možno podporiť aj povinnosťou súdu rešpektovať základné právo na spravodlivú súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky. Toto právo sa zaručuje nielen tomu, kto uplatňuje svoje práva, ale aj tomu, proti komu je uplatňovaný nejaký nárok. V spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že všeobecný súd môže prvýkrát poskytnúť spotrebiteľovi z úradnej povinnosti účinnú spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na exekúciu rozhodcovského rozsudku. Súd prvého stupňa v odôvodnení poukázal na to, že po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Pritom medziiným skúma, či návrh na vykonanie exekúcie má všetky náležitosti, či je k návrhu pripojený exekučný titul opatrený potvrdením (doložkou) o vykonateľnosti, či je exekučný titul materiálne vykonateľný, či sú oprávnený a povinný osobami uvedenými v exekučnom titule a či sú splnené všeobecné podmienky konania v zmysle § 103 OSP. V štádiu exekučného konania, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu exekučný súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 OSP) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Dokazovanie (vyžadujúce nariadenie pojednávania s možnosťou účasti oprávneného i povinného) v tejto časti exekučného konania neprichádza do úvahy aj z dôvodu, aby sa tým nezmaril účel exekúcie, o ktorej sa má povinný prvýkrát dozvedieť až doručením upovedomenia o začatí exekúcie. K takému právnomu záveru dospel aj najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5 MCdo 11/2012 zo dňa 29.4.2013. Súd prvého stupňa mal za to, že navrhovateľovi nemohla vzniknúť majetková škoda, akú si uplatňuje pre rozhodnutie súdu, ale výška, akú si uplatňuje, by mohla vzniknúť v prípade nezákonne vydaného rozhodnutia exekučného súdu, kde však pre vznik základu nároku musí byť nezákonné rozhodnutie zrušené. V tomto prípade navrhovateľ nepodal proti rozhodnutiu súdu žiadny opravný prostriedok za účelom zrušenia nezákonného rozhodnutia súdu, len odvolanie, pričom odvolací súd potvrdil zamietajúce uznesenie prvého stupňa, čím sa stotožnil s jeho zákonnosťou. V takomto prípade by teda mohol byť daný jednak základ nároku a jednak príčinná súvislosť so škodou, ak vznikla. Pretože súd prvého stupňa dospel k názoru, že na strane odporcu konajúceho cestou exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, vo veci sa ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ a to zodpovednosť odporcu za škodu. Súd prvého stupňa poukázal na to, že nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: a/ protiprávny úkon resp. škodová udalosť, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom (škodovou udalosťou) a vznikom škody, d/ zavinenie (len v prípade subjektívnej zodpovednosti, pri objektívnej zodpovednosti nie je podstatné, či zodpovedný subjekt vznik škody zaviniel alebo nie). Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákonom č. 514/2003 Z. z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna (podľa § 3 ods. 2 zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť) čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla) je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu (tzv. zodpovednosť za výsledok). Ústavným základom uvedenej zodpovednosti je čl. 46 ods. 3 ústavy ("Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom"). Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda. Škodou sa pritom rozumie majetková ujma, ktorá vznikla fyzickej alebo právnickej osobe, je vyjadriteľná v peniazoch a spočíva v zmenšení (úbytku) existujúceho majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp., aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky toho, že navrátenie do predošlého stavu nie je možné alebo účelné. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Teda nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku

navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve a len týmto postupom. Teda postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, t. j. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil. V tejto súvislosti súd prvého stupňa uviedol, že škoda nemôže byť uplatnená v nejakej paušálnej sume, ale musí byť preukázaná, že práve pre nesprávny úradný postup došlo k výške škody, ktorá musí byť vyčíslená presne a musí byť preukázaná aj príčinná súvislosť, čo však navrhovateľ nepreukázal a ku škode neprodukoval ani žiadne dôkazy. Škodu charakterizuje v hypotetickej rovine a poukazuje na zvýšené mzdové náklady, náklady na poštovné, telekomunikačné služby, tlač úpravu informačného systému, ktorých existencia, výška a príčinná súvislosť ako základné atribúty zodpovednosti za škodu preukázané neboli, ale bolo preukázané a naopak, že súd konal súd konal riadne a v súlade so zákonom a zákonnosť tohto postupu potvrdil aj odvolací súd potvrdzujúcim uznesením. K tomuto tvrdeniu súd prvého stupňa uviedol, že pri použití výkladu, aký použil navrhovateľ, by si mohli žiadať náhradu škody od štátu aj podnikatelia v súvislosti napr. so zmenou legislatívy, v dôsledku ktorých musia vykonať ich zamestnanci pracovné výkony, ktoré predtým nevykonávali, pričom ich spôsobil štát svojou legislatívnou činnosťou. Takýto výklad, je podľa názoru súdu nesprávny a nepoužiteľný. Pokiaľ ide o nárok navrhovateľa na nemajetkovú ujmu, uplatnený žalobou v tomto konaní, túto môže súd priznať s ohľadom na ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, s prihliadnutím najmä na a/osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Súd má za to, že tak, ako sú v zákone koncipované, tieto sa vzťahujú na poškodeného - fyzickú osobu, okrem písm. b/, podľa ktorého by mal súd prihliadnuť na závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k nej došlo. Nemajetková ujma nezávisí automaticky, len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty na rozhodnutie 30 dní, ktorá v § 44 ods.6 EP účinnom do 31.8.2005 zakotvená nebola, pričom exekučné konania 2Er/1093/2008 a 3Er/1116/2008 boli začaté za účinnosti tohto exekučného poriadku. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že o návrhu oprávneného na zmenu exekútora v konaní sp.zn. 2Er/865/2008 bolo rozhodnuté v primeranej lehote - návrh na zmenu exekútora podaný 12.10.2010, doplnená zmluva o úvere a všeobecné podmienky 29.11.2010 a oprávnenému bolo vyhovené uznesením z 21.12.2010, teda exekučný súd rozhodol v lehote 30 dní po tom čo mal všetky podklady na spravodlivé rozhodnutie vo veci s poukazom na okolnosti prípadu. V exekučnej veci sp. zn. 4Er/867/2008 súd na návrh oprávneného na zmenu exekútora 12.10.2010 a po zaslaní oprávneným zmluvy o úvere a všeobecných podmienok dňa 9.12.2010 súd exekúciu zastavil dňa 3.1.2011, pričom v uznesení zdôvodnil, prečo nevzhladol dôvod na samostatné rozhodnutie o zmene exekútora, lebo zistil rozpor exekučného titulu so zákonom a exekúciu zastavil ex offo podľa §57 ods.2 EP, preto nebol dôvod rozhodovať o návrhu na zmenu exekútora, taktiež treba uviesť, že oprávnený musel byť súdom vyzývaný vo všetkých prípadoch na zaslanie riadneho návrhu, lebo pôvodný návrh na zmenu exekútora nespĺňal zákonom stanovené náležitosti a dokonca ani nebol podpísaný osobou oprávnenou konať za oprávneného, pričom súd v zastavujúcom uznesení zdôvodnil, že odpadol dôvod na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora. Nie sú preto pravdivé tvrdenia navrhovateľa, že exekučný súd rozhodol s omeškaním 63-88 dní, treba konštatovať, že v dvoch prípadoch lehota neplatila, lebo boli začaté za účinnosti EP účinného do 31.8.2005, v ďalšom prípade bolo rozhodnuté súdom do 30 dní po tom čo mohol preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom, teda v primeranej lehote a vo štvrtom prípade bolo konanie zastavené z úradnej povinnosti, keď súd zistil rozpor exekučného titulu so zákonom, pričom zdôvodnil v zastavujúcom uznesení, že odpadol dôvod na rozhodnutie o zmene exekútora, súd prvého stupňa tak rozhodol v primeranej lehote, pričom odvolací súd sa s týmto rozhodnutím stotožnil a potvrdil ho. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru z okolností, ktoré sú v tejto veci odôvodnení konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, lebo nebol preukázaný základ nároku. Podľa súdu sa navrhovateľ snaží predmetným podaním eliminovať po finančnej stránke svoje nesprávne obchodnoprávne rozhodnutia vo svojej podnikateľskej aktivite. Konštatovanie že vo veci išlo o prietah nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať a ani nebol zistený. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na to, že prípadné priznanie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy navrhovateľovi by bolo v rozpore s ust. § 1 OSP podľa ktorého Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb, ako aj v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na to, že práve navrhovateľ, ktorého základ jeho podnikateľskej činnosti je poskytovanie spotrebiteľských zmlúv a to na základe formulárových zmlúv a všeobecných zmluvných podmienok, ktoré obsahujú celý

rad neprijateľných zmluvných podmienok, s cieľom v neprehľadnej, zložito formulovanými podmienkami s oslovením tej najzraniteľnejšej skupiny obyvateľstva, ktorá nemôže týmto zmluvnými podmienkami rozumieť, dosiahnuť zisk, sa domáha v dôsledku porušenia svojich práv súdnej ochrany a nemajetkovej ujmy. Z množstva exekučných konaní, ktoré sú vedené na všetkých súdoch Slovenskej republiky je súdu známe, že využíval práve rozhodcovské doložky a o jeho nárokoch rozhodovali rozhodcovské sudy, ktoré nerešpektovali ustanovenia právnej úpravy o ochrane spotrebiteľov a napriek ich povinnosti tieto skúmať, to nerobili a priznávali navrhovateľovi aj také plnenia, ktoré boli zjavne neplatné pre neprijateľné zmluvné podmienky. Je preto zarážajúce, že pri ochrane svojich práv sa striktnie domáha ochrany svojich práv a dôsledného dodržiavania zákona, ale vo svojich zmluvných vzťahoch so svojimi klientmi už taký dôsledný nebol. Naopak, jeho podnikateľskou činnosťou sa zaoberala aj Európska komisia, ktorá vo svojom liste, ktorý bol aj pripojený odporcom k jeho vyjadreniu, uvádza, že útvary Komisie v súvislosti s praktikami navrhovateľa a ďalšími nebankovými inštitúciami na trhu spotrebiteľských úverov slovenských spotrebiteľom, poukazujú na problémy v spojitosti s praktikami, ktoré sa týkajú skutočností, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Uviedol, že tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľom práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Uviedol, že jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. V danom prípade je zodpovednosť štátu za škodu vylúčená lebo absentuje nesprávny úradný postup a nemôže ísť ani o zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, lebo takéto rozhodnutie neexistuje, teda neboli preukázané základné aspekty zodpovednosti štátu za škodu, súd vydal prvostupňové rozhodnutia v súlade so zákonom, s ktorými sa stotožnil aj odvolací súd, preto súd prvého stupňa návrh navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy ako nedôvodný zamietol. S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody súd prvého stupňa návrhy navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy pôvodne vedené na Okresnom súde Partizánske, pod č. k. 3C/124/2012, 5C/122/2012, 5C/125/2012, 6C/126/2012 spojené pod sp. zn. 3C/124/2012 ako nedôvodné zamietol. O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 142 ods. 1 OSP tak že odporcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ urobil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený

s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka. Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Mal za to, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa so znaleckým posudkom 1/2014 o výške vzniknutej škody. Podľa názoru navrhovateľa z uvedeného znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Mal za to, že sú irelevantné úvahy súdu o tom aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. K návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol tento návrh súdu prvého stupňa doručený v čase predchádzajúcim nariadenému pojednávaniu, z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na ÚS SR, bol súd prvého stupňa povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávajúcim odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje a pre zdôraznenie správnosti uvádza:

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn.

III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premis prvostupňový súd dospel sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoje nároky v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd nerozhodol o návrhoch na zmenu exekútora v zákonom stanovenej lehote.

Odvolačný súd preskúmaním zistil, že dôvody odvolania, uplatnené navrhovateľom nie sú dané. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný v prípade, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.. Za takúto vadu považuje navrhovateľ predovšetkým tú skutočnosť, že mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Zo spisu však vyplýva, že súd prvého stupňa určil termín pojednávania na 01.07.2014, pričom predvolanie bolo doručené navrhovateľovi a jeho právnenému zástupcovi dňa 06.06.2014. Navrhovateľ sa na pojednávanie nedostavil a svoju neúčast' ospravedlnil žiadosťou o odročenie pojednávania zo dňa 26.06.2014. Ako dôvody uviedol, že zaslal súdu návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednaním veci. Následne mailom zo dňa 27.06.2014 súd prvého stupňa oznámil právnenému zástupcovi navrhovateľa, že jeho žiadosť o odročenie pojednávania neakceptuje a pojednávanie dňa 01.07.2014 sa uskutoční. Navrhovateľovi muselo byť známe, že takmer vo všetkých obdobných veciach súdy väčšinou postupujú tak, že o návrhu na prerušenie konania rozhodujú na pojednávaní, kde býva vyhlásený aj rozsudok vo veci samej. Keďže navrhovateľ túto vedomosť mal, preto sa pojednávania mohol osobne zúčastniť.

Zo spisu ďalej vyplýva, že nadriadeným Krajským súdom v Trenčíne bolo v konaní vedenom pod sp. zn. 3C/124/2012 právoplatne rozhodnuté o námietke zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Partizánske uznesením č. k. 4NcC/562/2012-16 zo dňa 22.10.2012, tak, že JUDr. X. L., ktorému vec pripadla na prejednanie podľa rozvrhu práce, je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený a sudcovia Okresného súdu Partizánske R. F. U., R. F. F., Y. H. Y., JUDr. E. T. vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci nie sú. V konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 5C/122/2012 bolo uznesením č. k. 17NcC/584/2012-16 zo dňa 24.10.2012 rozhodnuté, že sudca Okresného súdu Partizánske Mgr. H. Y. nie je vylúčený s prejednávania a rozhodovania veci. V konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 5C/125/2012 bolo uznesením č. k. 4NcC/581/2012-16 zo dňa 22.10.2012 rozhodnuté, že sudca Okresného súdu T. Y. H. Y. nie je vylúčený s prejednávania a rozhodovania veci. V konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. 6C/126/2012 bolo uznesením č. k. 17NcC/540/2012-16 zo dňa 18.10.2012 rozhodnuté, že sudkyňa Okresného súdu Partizánske JUDr. F. U. nie je vylúčená s prejednávania a rozhodovania veci.

V zmysle dodatku č. 13 -C k rozvrhu práce Okresného súdu Partizánske boli dňa 29.11.2013 veci vedené pod sp. zn. 3C/124/2012, sp. zn. 5C/122/2012, sp. zn. 5C/125/2012, sp. zn. 6C/126/2012 náhodným výberom pridelené na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi tamjšieho súdu JUDr. E. F.. O navrhovateľovej námietke zaujatosti vznesenej voči JUDr. E. F. nemohlo byť nadriadeným súdom rozhodované z dôvodu zmeškania zákonnej lehoty na jej uplatnenie, čo konštatoval nadriadený súd listom zo dňa 08.04.2014 (čl. 93 spisu).

Zo spisu bolo zistené, že uznesením súdu prvého stupňa 3C/124/2012-42 zo dňa 17.12.2013 boli spojené na spoločné konanie veci vedené pôvodne pod sp. zn. 3C/124/2012, sp. zn. 5C/122/2012, sp. zn. 5C/125/2012 a sp. zn. 6C/126/2012, pričom ďalej boli vedené pod sp. zn. 3C/124/2012.

O tvrdení navrhovateľa, že v takýchto prípadoch rozhodoval výlučný sudca, už bolo rozhodnuté Najvyšším súdom vo viacerých rozhodnutiach, napr. v uznesení zo dňa 31. mája 2010 v konaní sp. zn. 3NcC/14/2010, z ktorého vyplynulo, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca vykonáva súdnictvo, a Najvyšší súd aj v konaní 3Cdo/102/2013 konštatoval, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2013. Samotnú okolnosť, že navrhovateľ aj po rozhodnutí nadriadeného súdu o nezaujatosti vec prejednávajúceho sudcu považoval tohto za zaujatého

a odmietal sa zúčastniť pojednávania, nemožno akceptovať ako dôvod pre odročenie pojednávania, pretože otázka zaujatosti sudcu bola vyriešená postupom stanoveným Občianskym súdnym poriadkom a nepredstavovala preto pre súd prvého stupňa prekážku pojednávania vo veci. K odňatiu možnosti konať pred súdom nedošlo ani v odvolaní namietaným neumožnením reagovať na vyjadrenie protistrany, oboznámiť sa s vykonanými dôkazmi, vyjadriť sa k dôkazom, navrhovať ďalšie dôkazy a všeobecne porušením práva na kontradiktórny proces. Súd prvého stupňa totiž nariadením pojednávania umožnil navrhovateľovi realizáciu viacerých práv, ktorých porušenie navrhovateľ namieta. Pokiaľ sa navrhovateľ pojednávania nezúčastnil bez toho, aby na jeho strane bol pre neúčast' daný dôležitý dôvod, nie je realizácia procesných práv navrhovateľa, ktorú umožňuje práve pojednávanie, pochybením súdu prvého stupňa, ale iba dôsledkom konania samotného navrhovateľa. Neúčast'ou na pojednávaní sa navrhovateľ zbavil možnosti vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu. Okrem toho nariadením pojednávania s riadnym poučením podľa § 120 ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa vytvoril navrhovateľovi možnosť uplatniť právo na kontradiktórny proces v plnom rozsahu, a preto neobstoja jeho námietky uvádzané v odvolaní o tom, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam protistrany, k dôkazom a sám navrhovať dôkazy. Navrhovateľ bez ospravedlniteľného dôvodu túto možnosť nevyužil, keď sa pojednávania nezúčastnil bez toho, aby mal na to dôležité dôvody. Pokiaľ sa jedná o znalecký posudok na výšku škody, tak takýto dôkaz treba považovať za nadbytočný, pretože v prípade nepreukázania nesprávneho úradného postupu, ako jednej zo základných podmienok vzniku škody je otázka výšky škody bezpredmetná. Pokiaľ ide o konštatovanie prieťahov, tak súd prvého stupňa podrobne a správne vyložil, prečo pre nečinnosť exekučného súdu nestačí samotné prekročenie zákonom stanovenej lehoty, ak aj naplnenie ďalších relevantných okolností prípadu. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je daný v prípade, ak súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Z odvolania nie je zrejmé, o ktoré nevykonané dôkazy, ktoré by boli v priebehu prvostupňového konania navrhované a súdom prvého stupňa nevykonané sa jedná. Dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. preto nemožno považovať za opodstatnený. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný v prípade nesprávnej aplikácie a výkladu právnej normy, prípadne použitia právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť. Navrhovateľ vo svojom odvolaní konkrétne neuvádza, ktoré ustanovenie, najmä hmotnoprávneho predpisu, a to zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov malo byť súdom prvého stupňa nesprávne vyložené, prípadne aplikované. Odvolací súd v rámci svojej prieskumnej činnosti nezistil, že by súd prvého stupňa nesprávne vyložil príslušné ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, prípadne, že by na zistený skutkový stav ustanovenia tohto zákona nesprávne aplikoval. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p., podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ustanoveniam § 133 - § 135 O.s.p. Odvolacím dôvodom podľa citovaného ustanovenia teda možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je teda možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je ani dôvod na polemizovanie s jeho skutkovými závermi. Z uvedených dôvodov boli vo vzťahu k navrhovateľom tvrdeným predpokladom vzniku uplatnených nárokov správne skutkové aj právne závery súdu prvého stupňa a vzhľadom na neexistenciu ním tvrdených predpokladov zodpovednosti za uplatnenú škodu a nemajetkovú ujmu bolo napadnuté rozhodnutie správne.

Odvolací súd y týchto dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi túto náhradu trov nepriznal, nakoľko odporca nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.